

Yayın Adı Haber Türk
Referans No 19795100
Renk Renkli

Yayın Tarihi 27.10.2012
Etki Tarafsız
STxCM 94,00

Küpür Sayfa 1
Tiraj 228896
Sayfa 15

Ya içimizdeki komedi ölürse?

OYUNCU **Engin Günaydın**'ı severdim, beğenirdim. Tanışınca daha da etkilendim. İçinde bir yerlerde gizlediği saflığını, insanlığını sevdim. En çok seyredilen dizinin en önemli karakterlerinden biriyken, **"Komedinin dili değişti, ben de uzak durmaya karar verdim"** deyişini sevdim...

"Korku toplumumuz, 1980'lerden bize kalan miras budur, ben hâlâ korkuyorum" dobralığını sevdim.

Sonra o cümlesi... Ah o cümlesi... Bir anda söyleyiverdi... Türkiye'nin en komiklerinden bir adam üstelik. Yat kalk onun yarattığı karakterlere gülüyoruz oysa...

"İçimizdeki komedi bitti" dedi. Öylesine... Dümdüz... Bir tepki beklemeyen, omuz silkererek. Sonra gülümsedi. O günden beri düşünüyorum. Sahi içimizdeki komedi bitti mi yoksa bizim de? Bitirdiler mi?

★

Geçenlerde kalabalık bir yemekte, eski bir arkadaşım güya takıldı bana...

"Amma da sıkıcı oldu sen artık" dedi. **"Gülümseyecek bir şey anlatmazsın, çocukların dışında."**

O benimle uğraşıp lafı gediğine oturttuğuna memnun, ben kendi sessizliğimde yapayalnız, gece sorunsuz, kavgasız gürültüsüz, siyasetten uzakta, memlekette olan bitenlerden habersiz **"miş"** gibi bitti. Bitti de hâlâ düşünüyorum, acaba benim içimizdeki ışık ne ara sönmeye yüz tuttu?

Ya da gülümsedikleri mi değişti? **Engin Günaydın**'ın annesi, oğlunun sadece bir filmi seyretmiş biliyor musunuz?

Vavien... Ve çok gülmüş oradaki adamın haline... Kadına acımış, adama gülmüş. Nasıl gülmesin ki? Güleriz ağlanacak halimize misali. Kurban Bayramı'nda eskiden danaların kaçı ben çok güldürürdü örneğin, şimdi görmeye bile dayanamıyorum o kovalamacayı. Örnekleri çoğaltabilirim. Siz de ekleyebilirsiniz...

Amacım içimizi sıkmak değil bayram günü. Sadece neyin peşindeyiz, hayattan ne istiyoruz, ne bekliyoruz sorusunun derindeyim.

"İçimizdeki komedi öldü mü, geri gelir mi?" soruları yorsa da anladım ki aslında sadece gülümseyebilmektir amacım.

O gün köprü altında masamıza bakan garsonun söyledikleridir aklımda kalan sadece:

"Abla, Osman Baydemir'i hiç sevmem ama o gün senin program içimi yumuşattı, doğru söylüyor adam!"

★

İstanbul Arka Sokak Lezzetleri diye bir kitap var... **Ansel Mullins** ve **Yigal Schleifer** imzası taşıyor. İki yabancı yazmış diyeceğim ayıp olacak, sizden benden daha yerli onlar inanın. Öylesine güzel mekânlar, özel lezzetler keşfetmişler ki, ancak İstanbul aşığı birileri o ortamları böylesine güzel sunabilir... Zaman zaman kendime bir iyilik yapıp önerdikleri yerlerde yiyorum, müthiş insanlarla karşılaşıyorum. Birkaç gün önce uzun zamandır gitmeyi ertelediğim bir ocakbaşına gittim. Daha doğrusu gitmeye çalıştım. Tünel'de bir süre dolandım ama bulamadım. En sonunda bir belediye görevlisi imdadıma yetişti de dönüp durmaktan kurtuldum. **"Bugün o sokağı soran 3. kişininiz, restoran mı ne varmış, kapandı galiba"** dedi.

Hakkıydı. Binanın önünde uzun uzun durdum. Yeni sahibinin yaptırdığı tadilatı izledim.

Ve hiç tanışmaya fırsatını bulamadığım Kebapçı Enver Usta'yı, yeraltının favori mekânını düşündüm, hüznümlendim... İstiklal Caddesi'nde yürürken Beyoğlu'nun kabuk değiştirdiğine bir kez daha emin oldum. İyi mi kötü mü? Bilmiyorum... Gülümseyecek yeni mekânlar keşfetmek, sahiplerini tanımak dileğiyle... İyi bayramlar hepimize...